

ὡςτε εἶπε θεμελιος κερωρεσφια ἤδη συμ-
 βεσικιόται, ποσῶτε τι ἀπὲρ τούτων ἢ ποιαιτα,
 οὐδὲν διὰ τὸ το φεδδης φεῦσε, ὡς περ οὐδὲ
 ἔταυ ἐν τῇ γῆ γράει, κὲ τῶ πο σι γινε φῆ μὴ
 πο διαίμεν. οὐ γὰρ ἐν ταῖς πορτάσει τι φεδ-
 δης. ἀρίστα δὲ αὐ οὕτως θεωρηθεῖν ἔκαστον,
 εἰ πῶς τὸ μὴ κερωρεσφίον. θεῖη γράεισται,
 ὡς πρὸ ἀριθμητικὸς ποίει, καὶ ὁ γεωμέτρης.
 ἐν μὲν γὰρ καὶ ἀδιαίρετον ὁ ἀνθρώπος, ἢ ἀν-
 θρωπος. ὁ δὲ θεὸς. ἐν ἀδιαίρετον. εἶτ' ἐθεωρη-
 σεν, εἰ πῶς ἀνθρώπου συμπεθεικεν ἢ ἀδιαί-
 ρετος ὁ δὲ γεωμέτρης, οὐδ' ἢ ἀνθρώπος, οὐδ' ἢ
 ἢ ἀδιαίρετος, ἀλλ' ἢ σφραγιά γὰρ, καὶ εἰ μὴ
 πῶς ἰσὸ ἀδιαίρετος, ἴσῳ ἤρῃ ἀσπὶ δῆλον ὅ-
 τι καὶ αὐτοῦ τούτων ἐσθὲ καὶ αὐτῶ ἴσῳ ἀρχῆν
 τὸ δυνατὸν. ὡς τε διὰ τῶ το ὄρθως λέγροισν οἱ
 γεωμέτραι, καὶ ἀπὲρ ὄντων διαλέγονται, καὶ
 ὄντα ὄζει. διπλὸν γὰρ τὸ ὄν, τὸ μὲν ἐν τελεχεία,
 τὸ δὲ ὑλικῶς. ἐπει δὲ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κα-
 λὸν ἔτερον (τὸ μὲν γὰρ ἀεὶ ἐν πορτάει, τὸ δὲ κα-
 λὸν κὲ ἐν τοῖς ἀκινήτοις) οἱ γὰρ κοινὸς οὐδὲν
 λέγειν ταῖς μαθηματικαῖς ὄπτησῆμας ἀπὲρ κα-
 λῆ, ἢ ἀγαθῆ, φεῦσε. λέγροισν γὰρ κὲ δεικνύε-
 σι μάλιστα. ἢ γὰρ, εἰ μὴ ὀνομαζέσται, τὰ δὲ ἔρ-
 γα καὶ τὸ λόγος δεικνύοισαν, οὐ λέγροισν πε-
 ρὸ ἀρῶ. τῶ δὲ κελῶ μάλιστα εἶδη, τάξις κὲ
 συμμετρία, κὲ τὸ ὄρσο μῶρον ἢ μάλιστα δει-
 κνύοισαν ἀ μαθηματικῶ ὄπτησῆμα. κὲ ἐπει
 γε πολλῶν ἀπτα φαίνεται ταῦτα (λέγω δὲ
 εἶθ' ἢ τάξις καὶ τὸ ὄρσο μῶρον) δῆλον ὅτι λέ-
 γροισν αὐ καὶ τῶ ποιαιτῶν αἰτήται, τῶ ὡς τὸ
 κελῶν αἰπὸν ἔσπῳ πνῶ. μάλιστα δὲ γινωρί-
 μως ἐν ἀλλοις ἀπὲρ αὐ ἤδη ἔσφρῶν. ἀπὲρ μὲν
 ὡς ἤδη μαθηματικῶν, ὅτι τε ὄντα ὄζει, καὶ
 πῶς ὄντα, κὲ πῶς οὐ πορτέρον, καὶ πῶς πορ-
 τερον, τοσῶτε εἰρήδω.

A Quare si quis ab accidentibus separat, ac
 de eis aliquid, quatenus talia sunt, confi-
 detur minimè propter hęc mētiatur;
 quemadmodum nēs cūm in terra descri-
 bat, ac eam, quæ pedalis non est, pedalem
 dicat. Non enim in propositionibus falsi-
 tas inest. Optimè verò ita vnumquodque
 profectò considerabitur, si quis separans
 ponat, quod non est separatum: quod arith-
 meticus geometraq̃ facit. Vnum enim
 & indiuisum est homo, prout homo. Illè
 verò posuit vnum indiuisum, deinde specu-
 latus est, si quid homini prout indiuisus
 est, accidit. At geometra nec prout homo;
 nec prout indiuisus, verum prout solida;
 quæ certè (etiam tametsi nullibi erat in-
 diuisus) inerant ei: patet quòd etiam abs-
 que his contingit: ei posse inesse. Qua-
 re propter hoc non malè geometræ di-
 cunt, & de entibus differunt: & entia
 sunt. Duplex enim est ens, hoc quidem ac-
 tu, hoc verò materia. Cūm autem bon-
 um, & pulchrum differant (siquidem il-
 lud semper in operatione, pulchrum verò
 etiam in immobilibus est) qui dicunt mathe-
 maticas scientias nihil de bono vel
 pulchro dicere falsum dicunt. Dicunt et-
 enim, & maximè ostendunt. Nam etsi non
 nominant, cūm tamen opera, & rationes
 ostendunt, nōne dicunt de eis? Pulchri
 namque maximè species sunt, ordo, com-
 menfuratio, & definitum, quæ maximè o-
 stendunt mathematicæ scientiæ. Et cūm
 hęc multorum causæ esse appareant (dico
 autem veluti ordo & definitum) patet
 quòd etiam similem causam, quæ vt bonū
 causa est, quodam modo dicant. Magis au-
 tem apertè in aliis dicemus. De mathema-
 ticis igitur, & quòd entia sunt & quomo-
 do entia, quoque modo priora, & quomo-
 do non priora, ot dicta sint.

C A P V T I I I I .

D E ideis autem, primò ipsam, quæ de i-
 dea est, opinionem considerandum,
 ad numerorum naturam nihil consortij
 habentem, sed quemadmodum opinati
 sunt à principio qui primi ideas esse dixe-
 runt. Accidit verò de ideis opinio illis, qui
 dixerunt propter ea, quòd de veritate ad-
 hæserant Heracliti rationibus, tanquam om-
 nia sensibilia semper fluant. Quare si
 qua cuiuspiam scientia, prudentiæque
 erit oportet alias quasdam naturas per-
 manentes esse, præter sensibiles: non
 enim fluentium esse scientiam. Cūm ve-
 rò Socrates circa morales virtutes vaca-

Κεφάλαιον δ'.
 Περὶ δὲ τῶ ἰδέων, πορῶν αὐ τῶν τῶν
 καὶ ἢ ἰδέων δόξα αὐτοποισπῆιον, μη-
 δὲν συαίπῳουσαν πορῶς τῶν ἤδη ἀριθμητῶ
 φύσιν, ἀλλ' ὡς ἴσῳ ἀβῶν ἐξ ἀρχῆς οἱ πορῶ-
 ποι ταῖς ἰδέας φήσαντες εἶδ'. συαίβῳ δ' ἢ πα-
 ρεῖ ἤδη εἰδῶν δόξα τοῖς εἰπῶσι, διὰ τὸ πα-
 ὄντων ἀπὲρ τῶ ἀληθείας τοῖς Ηερακλειταίοις
 λέγοις, ὡς παύτων ἤδη αἰδῆτῶν αἰεὶ ρέοντων.
 ὡς εἰ πορ ὄπτησῆμα πνὸς ἔσται κὲ φθόνσις,
 ἢ τέρας δὲ ἰν πνῶς φύσῆς εἶδ' παρὰ ταῖς αἰ-
 ὄπτησῆς μῶρεσις. ἢ γὰρ εἶδ' τῶ ρέοντων ὄπτησῆμα. Σφραγῆτοις δὲ ἀπὲρ ταῖς ἢ δίκας ἀρίστα πορῶν